

Het onkruid van de huid

Tot op de huid

Christiaan Bakker

De kiezelstenen liggen er in deze dagenlang durende oven gelaten bij. Ze lijken geen zorgen te kennen. Woeker maar over ons heen, best onkruid. Twee weken afwezigheid en een daverende on-Hollandse zomer betekenen code groen voor ongewenst groeisel op het erf.

Paradoxaal harde groei; in dezelfde lijn als de economie, maar dan omhoog. Het Toscaans rood vloekt inmiddels met het groen en donkerbruin van de ontstane pop-uptuin op het erf. Hoewel het toch wat onnatuurlijk voelt om in deze klimaatijden 'duurzaam groen' te verwijderen begin ik toch maar aan de klus.

De vrije loop van de hersenen functioneert het best bij een fysieke repetitieve handeling. Gedachten over de afgelopen vakantie schieten voorbij. Ik realiseer me dat ik geen huidafwijking heb gezien, en deze dermatologische ogen zijn bijna tot complete stilstand gekomen. Hoe zal dat straks weer gaan, vraag ik me al ploeterend in deze grindbak af.

Na een periode op de knieën ben ik er al snel achter dat gras in de categorie 'onkruiden' mijn voorkeur heeft. Het is snel te herkennen en laat zich, als een tros bananen, eenvoudig losmaken. En je hebt direct alle rommel eruit, zonder dat er een wortel achterblijft.

Net zoals bij een plek van de ziekte van Bowen. Een rode, ruwe plek, die goed afgegrensd is. Verwijdering met het mesje langs de randen is succesvol. De plek is eruit, het probleem verholpen.

Ik ga verder over het stenen gazon en kom zogeheten verhoornde klaverzuring tegen. Een slimme plant die snel en overal ankers uitgooit. Bij het lostrekken breekt de plant af. Er blijven altijd wel een paar wortels achter. Had ik maar 5-fluoracilcrème tegen klaverzuring. Net als bij uitgebreide zonnenschade

op bijvoorbeeld een voorhoofd. Een enkele 'actinische keratose' verwijderen met een mesje is eigenlijk zinloos, er is altijd wel een horizontale vertakking die resteert. Maar de crème pakt in een keer alle beschadiging aan.

Zweetdruppels vallen inmiddels naast me op de grond en ik realiseer me dat ik beter tempo kan maken, wil ik niet zelf tot één grote actinische keratose verworden. Gestaa beweegt het toch wat oudere wordende lichaam over de kiezels. Gedachten over waarom ik deze steentjes überhaupt heb laten neerleggen verdring ik, als ik me voorbereid op een strategie om het vervelendste van al weg te krijgen: *taraxacum officinale*.

Zodra de gele bloem verschijnt is de paardenbloem niet meer te missen. In verschillende regio's heeft deze plant een eigen benaming. Hondenbloem in Groningen, hynstebloom in Fryslân. Lang geleden, rond 1900, schreef de befaamde plantenbeschrijver Hendrik Heukels het *Woordenboek der Nederlandsche volksnamen van planten*. Daarin bepaalde hij dat de bloem 'paardenbloem' zou heten. Het blijft gissen naar de reden helaas.

Het gemene is de wortel die de diepte in gaat. Met een diepe steek met het schepje verwijder ik plant met wortel al. Net als bij het plaveiselcelcarcinoom biedt een diepe, ruime verwijdering met het mes soelaas.

Ik kom aan bij het andere eind van het erf. Ik kijk om en zie tot mijn tevredenheid - voor even weer - enkel een veld van stenen. En realiseer me dat in mijn hoofd vanuit de vakantie de dermatologische knop inmiddels is omgezet. Ik ben weer klaar voor het spreekuur, het onkruid van de huid zij gewaarshuwd!

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe